

Felelősség - egység

A gyár szíriánja félneget jelez. Műszak vége. Sűrű csoportokban tódulnak a kapu felé a munkások. A kultúr háznál kisebb rajok szakadnak le a többtől. Ezek a párttagok. Gyorsan telik a terem. Háromnegyed négy. Pintér elvtárs, a párttitkár megnyitja a gyűlést. Egyszerű, közvetlen módon beszél, — mint egy nagy család feje — az egybegyűltekhöz. Mi az? Elkezdődött már? Hol van a hivatalos hanghordozás, amellyel a beszámolókat olvassák, mint ahogy megszoktuk éveken keresztül. Kellemes meglepetés ért és fokozott figyelemmel várom a folytatást.

Új tagok felvételéről beszél, akik azelőtt soha semmiféle pártnak tagjai nem voltak. Feláll az első ajánló és elmondja, hogy évek óta ismeri a kérelmezőt, aki becsületes munkájával és magatartásával kiérdemelte, hogy a párttagja legyen. A másik ajánlónak hasonló a véleménye. Egy-két hozzászólás még megerősíti a jó véleményt és máris szavazás. Egyhangúlag elfogadta a tagság.

Következik a másik. Hasonló módon történik itt is az ajánlás. Valaki megkérdezi Hegyes elvtársat, a kérelmezőt, hogy miért akar párttag lenni? A válasz egyszerű és tömör: „mert helyesnek tartom a Kádár-kormány politikáját és én is segíteni akarok...”

Azután olyan ügyeket tárgyal a taggyűlés, mint Pénzes István ügye, akit 1951-ben kizártak a pártból, de most újból szeretne tag lenni. Először a vita. Emberi jó tulajdonságai, hibái jönnek elő. Szavak roppennek el, melyek dicsérnek és ostromolnak. Mélyükon ott izzik a párt egységének féltése, de ott csillag az emberi megértés is.

Galgóczi elvtárs, volt MDP vezetőségi tag átgazolása körül zajlik a vita. A titkár ajánlja, mint egy megtért bűnöst. Hosszú évek óta ismerik mindnyájan, hiszen ott élt közöttük. Kiemelt munkásként volt. Megfontolt, de szenvedélyes hangú hozzászólások következnek. Kevesen kaptak a rendszertől az elmúlt tizenkét év alatt annyit, mint ő, mégis az ellenforradalmi események folyamán júdasként megtagadta a pártot. November 4-e után a munkástanács tagja

lett, és a kommunistákkal szemben gúnyos magatartást tanúsított. Teltek a hónapok és ő nem jött a párthoz. Ment a párt óhoz. (Elég helytelen volt.) Áprilisban nem írta alá az átgazolási nyilatkozatot. Most aláírta. Most viszont már késő. Valaki még javasolja, hogy vizsgálják ki az ügyét újjól, de felzúdul a tagság: nincs mit kivizsgálni, tiszta az ügy.

Buzai elvtárs, a városi MSZMP titkára szólal fel. Meggondolt szavai nyomán elül a zaj. Többek között ezeket mondja: „A hozzászólásokból kitűnik, hogy Galgóczi elvtárs jó szakember. Dolgozzon ezután is becsületesen, és a munkáján keresztül mutassa meg, hogy a munkásosztály fia, de a pártban nincs helye! A pártban nem engedünk lavírozni és nem engedjük többé megbontani a párt egységét. A taggyűlés igen is hozzon határozatot...” Nagy helyesléssel fogadják szavait. Galgóczi elvtárs kijelenti, hogyha nem is veszik be a pártba, ő azért becsületesen fog dolgozni. A szavazás eredménye: elutasítják felvételi kérelmét.

Az új tagok és az elutasítottak elhagyják a termet, s kezdődik a második napirendi pont. Lecsillapodnak a kedélyek, és mindenki figyel. Határozatok születnek, javaslatok hangzanak el: A KISZ fiatalok hívjanak ki egy másik olajfinomító KISZ szervezetet versenyre, öregek és fiatalok találkozáját kell tartani, ahol az idősebb tapasztalt munkások elbeszélgetnek a fiatalokkal.

Olyan gondok oldódnak meg a taggyűlés folyamán, amit egyes emberek képtelenek volna megoldani. Erősödik a párt, és ahogy erősödik, úgy érezhetjük, ebben az országban egy hatalmas van: a munkáshatalom, amit többé megdönteni semmiféle nyugati puccs nem tud.

Szünetben a KISZ titkár, Torján elvtársal beszéltem. Elmondotta, hogy a nehezen már túl vannak. Jelenleg 31 tagja van a KISZ-nek. Szombaton lép fel a kultúrgárdájuk ott helyben. Jönnek a fiatalok nap, mint nap, és most már sokkal könnyebb. Boldogan és bizakodva mondja és mosolyog.

A vendéget ki is kell szolgálni...!

„Utcára nyílik a csárdától” — mondja a nótá. Es ez nemcsak a nótában van így, hanem az Akna-csárdánál is. Két ajtó is van, ami az utcára nyílik. Az egyiket azonban lezárták, mert a Fő-útról sok por száll be az üzletbe. Az Akna-csárda kívülről elhagyott, rendezetlen, kerítése dől. Bent sem valami barátságos kép fogadja a vendéget. Nincs sör, szóda, málna — mandja a kiszolgáló. Olecsó bort is csak néha lehet kapni, jelenleg egyfajta, 22,50-es van. Pedig nagy forgalmat bonyolít le. Mégis keveset törődnek az üzlet tisztaságával. Az Akna-csárda a Vendéglátóipari Vállalat egyik italtoltója. Nézzük csak meg a többlet, s mindazokat az üzemeket, amelyek a vendéglátóhoz tartoznak.

Szikviz üzem

Nagy teherautóról szénsavas palackokat raknak le. — Vegre megszűnt a nyomor. — Kettlen-hárman is mondják egyszerre a szikviz-üzem dolgozói közlül, mert bizony 3—4 napon keresztül nem tudtak szódavízre adni a városnak.

Marosi bácsi dolgozik itt feleségével együtt. Vasárnap is 1300 darab üveget töltöttek meg, hogy a kohót, a péti gyárat, a bányákat, a pékeket, a kocsmákat, a büféket ellássák nap mint nap többszáz üveg szódával. Vasárnap azért tudtak dolgozni, mert kölcsönkaptak szén-savból készítették szódát az üzemeknek, ahol védőtálcák kapják a dolgozók. Inotára is szállítanak, a Vendéglátóipari Vállalat hat üzemegegéhez. Nem minden nap jut ki a kocsi Inotára. Nem győzi ezt Rebe bácsi fogatjával.

Pedig könnyen lehetne ezen segíteni. Inotán már egy éve áll egy szikvizüzem. A tanács kezelése alatt be kellene indítani és helyben a hat üzemegegését ellátna rendszeresen szikvizvel. Gondolkodjanak ezen a tanács vezetői is, és ha hasznosnak látják, sürgősen helyezték üzembe.

A központi fagyaltkonyha

Egy pinchehelyiség felett van, aminek rossz állapota veszélyezteteti az

üzemeltetést. Kicsi is a helyiség, egy gép dolgozik és a hat mozgórúst nem győzi naponta ellátni. Jobb lenne a fagyaltellátás, ha még egy gépet be lehetne állítani. A kicsi helyiség miatt ezt nem lehet megoldani. A konyha környéke olyan, — mint ahogy a közmondás mondja — se ura, se gazdája. A kerítés rossz, kapu nincs rajta, a víz keresztbe folyik az úttesten. Nem tűrhető ez így tovább. A víz levezetésére találtak megoldást, csatornát kének be az esővíz elvezető csatornához. A kerítés tatarozására pedig a Község-gazdálkodási Vállalat találaton megoldást.

A központi cukrászüzemben

reggel 7 órától délután 3 óráig megy a munka. Tizenegyen dolgoznak itt, két büfét, a péti és a várpalotai ök látják el cukrászüzemével a húsz italtoltót, nyolc cukrászdát, Utaselő Vállalat üzemegegységét, de néha még az Üzemelőmezei Vállalatot is. A nyári időszakban vasárnaponként ügyeletet tartanak, fagyaltkészítés végett. De ne gondolja senki, hogy a cukrászüzem dolgozóinak zökkenőmentesen megy a munkájuk. Három kemencéjük van, ebből egy gázfűtéses, gázhány miatt csak néha tudják üzemeltetni. Jjobb habverőgép kellene, mert a meglévő régi, s már nehezen jár. — Meg egy új, korszerű berendezett cukrászműhely is elkelne már nagyon — mondja búcsúzóul az üzemegegészleg vezetője.

Bányászétkerem

Egy középkorú férfi lép az üzletbe. — Mit lehet inni? — Sör, szóda, málna nincs. Bor is csak annyi van, ami délig lesz elég — mondja a kiszolgáló. Üresek a polcok, csak a poharak sorakoznak egymás mellett.

A férfi féldeci rumot kér. — Javaslom, hogy csukjanak be, ha semmiük sincs — mondja. Azért ez egészen mégsem így van, mert 15-en például 16 000 forint, 16-an 13 000 forint forgalmat bonyolítottak le. S ha a raktárt megnézzük, az is arról tanúskodik, hogy bor is van, még hozzá hatféle, palackozott. A sör-

pedig már az állomáson van. Minden kedden kap árut a Vendéglátóipari Vállalat. A hidegkonyhában is van enniváló. Rövidesen melegkonyha is lesz a Bányász-étteremben.

A kerthelviség csinos, barátságos, de ezt még kedvesebbé is lehetne tenni azzal, ha az udvart egy kerítéssel leválasztanák. Az üzlet belső helyiségeiről azonban ezt már nem lehet elmondani, festeni kellene, hamutartókat kellene felszerelni a falra, hogy ne dobálnák el a cigarettavégeket. A polcokra pedig tegyenek ki egy-két üveg bort.

Az igaz, hogy ma érkezett két vagon sör, de minőségi palackozott söröket: Zsiráf, Délházb, Kinizsi — nem lehet kapni a városban. Hiába kérnek rendeléseikben, egyszerűen nem kapnak, pedig a város lakói is szívesen fogyasztanák a palackozott sört.

Sok a baj

A Vendéglátóipari Vállalat üzemeiben a vízvezetékekkel. A Palota-szállóban azért nem tudják a festéseket elvégezni, mert a mennyiség víz és a festés leperreg. Valamennyi víz-csap folyik, állandóan csőrepedés van. A mosást is meg tudná a vállalat saját keretein belül oldani, ha egy mosónőt alkalmazhatna. Ezzel nemcsak anyagokban érnének el megtakarítást, hanem tisztábbak is lennének az asztralra terített abroszok, a köpenyek és kötények. Nem kellene Fehérvárra a Patyolatához szállítani, s ott hetekig várni, míg a ruha elkészül.

A Vendéglátóipari Vállalat munkájában sok olyant látni, amivel kielégítik az igényeket. De még több az olyan, amit a város vezetőinek segítségével könnyen meg tudnának oldani. Szébbé, kellemesebbé, egészségesebbé válnának mindazok a helyek, ahol a dolgozók idejük egy részét szórakozással akarják tölteni.

Tettünk egy kis sétát, és amit láttunk, leírtuk. Reméljük, hogy az illetékesek is elolvassák, és a város lakóinak érdekében sürgős intézkedéseket tesznek, mert már éppen ideje.

Ka-la

A szakszervezet hírei

Rendezik soraikat

Két héttel ezelőtt szerveződött újjá a 26-os Építőipari Vállalat szakszervezete. A 280 dolgozóból ezideig már 200 szervezett munkás

van. A szakszervezeti tagság ügyeinak rendezésére háromtagú bizottságot választottak, akik most az elmaradt tagdíjhátralék rendezésén fáradoznak.

Gyermekeküldetést szerveznek

A 34-es Építőipari Vállalat szakszervezete már túljutott a kezdeti nehézségeken, s már a szabad szombatok ügye megoldásán, a dolgozók, valamint a gyermekek üdültetésén

munkálkodnak. Jelenleg a legnagyobb gondjuk egy 20 főnyi gyermekcsoport üdültetése, mivel túlkeves a jelentkező.

Szakszervezeti taggyűlés a vasúton

Az októberi események óta első ízben ült össze taggyűlésre a Vasutas Szakszervezet Várpalotai Állomás szervezetenek tagsága.

Horváth László elvtársnak, a szakszervezeti bizottság elnökének tájékoztatója után kiegészítették a vezetőséget. Akik e kooptálás során a tagság bizalmából vezetőségi tagok lettek, korábban is dolgoztak párt és tömegszervezeti vonalon.

A beszámolózt követő vitában a többi között felszólalt Papp Tibor elvtárs, az MSZMP szervezet titkára, aki kihangsúlyozta, hogy a szak-

szervezetnek a lenini elvek alapján kell dolgoznia, és most különösen megnőtt a szakszervezet szerepe.

Az egymásután következő felszólalások során arról beszéltek a szakszervezeti tagok, hogy az állomás nagy létszámmal küzd, emiatt túlmunkát kell végezni az egyes csoportoknak, aminek ellenértéket viszont nem kapják meg. Szóba került az is, hogy a menetrend és a kocsitartózkodás során legjobb eredményt elért brigádokat 1600, illetve 1000 forint céljutalomban részesítik.

Nagyobb ellenőrzést!

Manapság igen sok esik az önköltségszikkantésról, a helyesebb anyaggazdálkodásról. Pártunknak és kormányunknak ez a felhívása jogos, hiszen a dolgozó nép javát szolgálja.

Ez esetben az Ernő-bányáról van szó. Szól ez a néhány sor a kommunista vezetőkhez, akiknek nagyobb ellenőrzést kell végezniük ezen a téren. Június 1-én történt, hogy Hübele Balázs módon lát szállításokat a délutános műszakban Tan-bányára. Este fél 7 óra körül Várkonyi József szállítási felügyelő minden szállítását leállított, sőt a már korábban leirányított több kocsit bányafát a Tan-bányából visszafordította. Ezek a kocsik fölöslegesen terhelte a szállítási vonalat, végigfutottak a Jenő-ereszkefőjéig, ahol mi történt? Ismét visszafordították a Tan-bányára, mert Ernő-bánya nem tudta az anyagot befogadni. Ugyanez a műszak hétfőn reggel szállt le, s akkor kétségbeesve szállt a frontmester, hogy minden minőségébe azonnal 3—3 kocsi fát kér Tan-bányára, mert semmi fájuk nincs (!?) Elhíhet-e, hogy a szombat éjszakai műszak az utolsó darabig minden anyagot elhasználta? Nem! Ez nem más, mint szervezeten kapkodás. És ami a legérdekesebb, Meiszter Mihály főknász elvtársnak ezt jelentették, aki azonnal felelősségre vonta a felügyelőt ezekért, s a felügyelőt nem ismerve el a jogos kritikát, kerekén letagadta a megtörténteket. Ez nem kíván támadás lenni, csupán kérés Várko-

ny elvtárhoz: ne essen bele abba a hibába, — ami az elmúlt esztendő során sajnos, oly gyakran volt, — hogy ha valaki hibát észlelt és azt szóvá tette, akkor munkás hüba a rövidébet.

A következő eset 1957. június 3-án a délelőtti műszakban történt. Hétfőn, a vasárnapi fenntartások után, rendszerint több, mint kétszáz üres csille esik ki a termelésből, az anyagszállítás miatt. A meggondolatlan rendelés következtében több csille idomtégia érkezett a külszínről Jenő-ereszkefőjébe. Mi történt? Az idomtégival megrakott csillék eljutottak a Jenő-ereszkefőjéig, ott az anyagot nem fogadták, s a megrakott csilléket visszaküldték a külszínre, ahol ki kellett rakni. Gondolkozzunk csak az üzemi önköltségről! Mi csoda pénz emészt le a szállítóknak ilyen fölösleges módon történő járátása, a csillék kiesése a termésből, a rakodómunkások elyomása a munka másik területéről? Ezekre akartuk az Ernő-bánya vezetőinek figyelmét felhívni.

Nem a kapitalistáknak, hanem saját magunknak építjük az országot. Mi nem poscökölhatunk, és hogy ezen esetek megtörténtek, kizárólag az ellenőrzés elmulasztásának következményeként. Reméljük, hogy a bánya vezetői gondoskodnak egy felelős műszaki vezetőről, aki az eddiginél lelkiismeretesebben fogja az anyaggazdálkodást irányítani.

Laun László
szállító csille.

A mese világában jártunk...

Ezideig az iskolai napközi otthon tanulóiról nemigen hallottunk. Most június 19-én aztán igazán kitettek magukért. Amikor a mesevilág meglepő és kellemes szórakozást hoztak, az eddiginél lelkesebben, vendégekné gyaránt.

Hőherke és a hét törpe, minden ragyogásában és tündöklésében ott volt előttünk. A közel másfélórás előadás végéig eleven lélekletés. Mosolygás, izgalom a gyermekek, a „színészek” és nézőközönség arcán... Nem volt ritka a felkiáltó csodálkozás, amikor a szemlélők kibebbjai találkoztak a mesealakokkal. Mert a Hőherkéket alakító Tanosa Margit, a vadász Bozsoki György, királynő Ladovics Klára, a királyfi szerepében Gál Valéria, és a boszorkányt megsemmisítő Zárandi Mária szerepei igen tökéletesek voltak. Nagy tapsot kapott a búvó konyha. Csodálni lehetett a törpék erdei jeleneteit, a ragyogó öltözetet — anüt kölcsönzöbbl hoztak —, a találó díszletet, mely jól sikerült saját ötlet volt. Különösen az erdei díszlet aratótt tetszést.

A szereplők izgatma játékukon nemigen érződött, annál inkább a rendezőkön: Németh Gézné és Schmidt Mihályné tanítókon. Munkájuk meghozta a gyümölcsöt, mert a résztvevők élvezhették a gyermekeknek pedig igen nagy erkölcsi siker azon túl, hogy a bevételből játékokat vesznek, hogy az idej szünidő kellemesen teljen a napközisekek is. Az első próbálkozás sikerült, s a fiúk, lányok együttes szereplése valahog felnőttek ízt adott az előadásnak.

Munkájukat siker kísérte, hisz a mese varázsa még előadás után is ott égett a 3—4 éves gyermekek szemében. Köszönet ezért a tanítóknak, a gyermekeknek. Ez nemcsak kiváló rendezői, szereplői munkájukért, hanem a felgyelmezett, gyors egymásután pergő események kialakításáért is kijár.